

en positiv Antydning af, hvorledes han vil reformere dette Forhold. Jeg vil da sige, at hans Forslag om, at Aktor og Defensor skulde være berettigede til at overvære Reassumptionsforhøret, og at den Tiltalte ved Reassumptionsforhøret skulde optræde virkelig som Part lige overfor det Offentlige som anden Part, er Noget, jeg modtager med den højeste Grad af Aaastjonnelse. Det er et Forløb paa en Erkjendelse fra det ærede Medlems Side om, at det er nødvendigt at gjøre Noget. Det er imidlertid ikke nok i dette Spørgsmaal som i andre store Reformspørgsmaal at tale om, at der skal ske en Forandring; en virkelig Forandring sker først, saa snart der baade fra Venner og fra Modstandere af vedkommende Reform eller Tilstand fremkommer positive Forslag, og skjøndt jeg anser det ærede Medlems Forslag for at være meget lidet, er jeg dog ikke saa doctrinær, at jeg ikke skulde erkjende, at det vilde være et virkelig Fremstridt i Samligning med den nu bestaaende Tilstand, om man blot kunde komme saa vidt, som han har antydet. Helst saae jeg selvfølgelig, at man gik over til Anklageprincippet, og med Hensyn hertil vil jeg gjentage, hvad jeg antydede i forrige Møde; jeg vil gjentage Noget, med Hensyn til hvilket jeg er i Modstrid med en Del af de Herrer her i Salen, med hvem jeg ellers er enig i de forskjellige politiske Spørgsmaal, og det er, at jeg vilde ønske, man kunde faae Anklageprincippet gennemført, selv om det skulde ske paa Bekostning af Røvningserne. Jeg betragter det, at Tiltalte under Forhørene bliver behandlet som et almindeligt Menneſte, som et Individ med absolut Menneſteværdighed, der ikke taaler at krænkes, som Hovedsagen, og det vilde blive naart, hvis man gik over til Anklageprincippet. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds kom altsaa virkelig med en positiv Antydning, og jeg vil gaa ud fra, at naar han kommer eller kom med en saadan positiv Antydning, er det i Erkjendelsen fra hans Side om, at den nuværende Tilstand er saa uholdbar, at det er nødvendigt at gjøre Noget for at forandre den. Og naar jeg opfatter hans Udtalelse paa denne Maade, kan jeg ikke forstaa, at det ærede Medlem vedblivende kan protestere mod de Fremstillinger af Forholdene for Diebliffet, navnlig ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, som ikke alene ere givne af mig, men fremkomne fra forskjellige andre Medlemmer. Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem ikke kan behandle en Sag, som han ved at stille positive Forslag op til, erkjender for en saare vigtig Sag, paa en saadan Maade, at man ser paa Forholdene,

som de virkelig ere. Jeg kan ikke forstaa, at man skal have disse Konventionsbemærkninger, om jeg saa maa sige, skal gaa ud fra disse Konventionsforudsætninger, som det ærede Medlem gaar ud fra, nemlig at en Dommer absolut er en hæderlig Mand, der ikke kan begaa noget Uretfærdigt; hans Ansvar er saa stort, og hans Følelse overfor Samvittigheden er saa stor, al han ikke kan tænkes at begaa nogen Uretfærdighed. Jeg kan ikke forstaa den Mod sætning, der er mellem, at det ærede Medlem i Gjerningen viser Utilfredshed med det nuværende System og dets Haandhævere og hans udprægede Tilbøielighed til at holde paa de Tolt, som ere Systemets Haandhævere for Diebliffet, Systemets Tjenere. Jeg synes, at navnlig i denne Sal burde man kunne behandle en Sag med en Fremstilling af Forholdene, som de virkelig ere, man behøver virkelig ikke at staae sine Medmennesker endog i den Grad, at man vil dække over de Ting, som dog Gud og Hvermand veed, ere til Stede. Det forundrer mig, at der for det ærede Medlems Vedkommende er den Modstrid til Stede mellem hans Gjerninger og hans Ord — at jeg ikke forundrer mig over det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds skal jeg komme tilbage til senere — men jeg vil blot her indskyde den Bemærkning, at det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds vel for nylig maa have faaet et Bevis paa, hvor uholdbar Tilstanden er, hvis han har lagt Mærke til en Bereining, der offentlig er fremsat i Social-Demokraten og ikke er modsagt fra nogen Side, nemlig om, at en Rige, der kun var sigtet og kun kunde straffes for Overtredelse af Straffelovens § 235 altsaa Smaathyveri, hvorfør der kun er fastsat Straf af Bøder og simpelt Fængsel, er belagt med Varetægtsarrest, det er altsaa et Bevis paa, at man ikke tager det saa nøie selv med de Grændser, som Grundloven sætter for en Forhørsdommers Virksomhed.

Da Forslaget jo skal prøves i et Udvalg, skal jeg ikke komme synderligt ind paa Forslagets enkelte Bestemmelser, særlig da jeg har udtalt, at Forslaget, saaledes som det ogsaa er udtalt af en anden Valer, nærmest er at betragte som et Angrebsforslag, et Forsøg paa virkelig at faae gjort Noget paa dette Omraade, og jeg er saaledes stillet overfor dette Spørgsmaal, at jeg med Utilfredshed skal se, at man forkaster dette Forslag, naar man blot sætter noget Andet i Stedet. Hovedsagen for mig er ikke den bestemte Form, som jeg hidtil har anset for den heldigste, men at faae gjort Noget til Værn for mine lidende Medmennesker og at faae reist Mod-